

zužítkovati. Uplynula-li však tato lhůta a nebyla-li prodloužena, pak je mu na základě třetího odstavce § 23 již odňata možnost postoupiti zařízení jiným osobám a je na něm, aby je přechovával u sebe a měl k dispozici až do té doby, kdy poštovní správa učiní potřebné opatření podle tohoto ustanovení. Každé porušení těchto ustanovení se strany bývalého koncesionáře podléhá pak potrestání podle § 24 odst. 6 cit. zák.

Rozhodnutí nejv. soudu v Brně ze dne 12. dubna 1930, č. j. Zm I 490/29-5.

Povinnost Léč. fondu veř. zam. k úhradě nákladů ošetřování ve veř. nemocnicích.

Rozsudku I. stolice odporuje odvoláním všeob. veřejná nemocnice v P. spolu s vedlejším intervenientem žalobkyně, zemským úřadem v Praze, pro nezákonnost a navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen, správně změněn v tom smyslu, že žalobě se vyhovuje.

Nesporno jest, že žalující nemocnice poskytla J. D., který byl povinně podle zákona o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců ze dne 15. října 1925 č. 221 Sb. pojištěn, léčení a ošetřování pro tutéž nemoc od 11. ledna 1927 do 17. března 1927, za kteroužto dobu žalovaný fond nahradil žalobkyni náklad za ošetřování podle poslední třídy, a od 15. září 1928 do 20. října 1928, a že žalovaný fond co do tohoto druhého období nevydal poukazu, aby žalobkyně jmenovaného pojištěnce léčila a ošetřovala. Rovněž jest nesporno, že léčebný řád, vydaný ústředním sborem žalovaného fondu pro dobu, kdy zmíněná ústavní ošetřování byla poskytnuta, obsahoval pod č. 5 ustanovení, že ošetřování ústavního ve veřejné nemocnici může býti použito pojištěnci nebo příslušníky jejich rodin nejdéle po dobu 2 měsíců pro tutéž chorobu.

Žalobou, o kterou jde, nemocnice činí žalobní nárok, aby Léčebný fond uznán byl povinným zaplatiti jí za dobu od 15. září 1928 do 20. října 1928 (36 dní) náklad za ošetřování podle poslední třídy v úhrnné částce 900 Kč.

Po stránce právní vrchní pojišťovací soud uvážil takto: Zákon o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců č. 221/1925 Sb. v oddílu II., nadepsaném »O pojistných dávkách«, upravuje v §§ 6 a 8 nároky pojištěnců a příslušníků jejich rodin na »nemocenské ošetřování« a »ústavní zaopatření« a v témže oddílu v § 10, nadepsaným »Léčebný řád«, stanoví, že »Podrob-

nější ustanovení o tom, v jakém rozsahu a za jakých podmínek bude poskytována pomoc lékařů odborných... a sanatorielní léčení, jakož i ustanovení o ošetřování v nemocnicích a jiných léčebných ústavech a o dopravě do nich (§§ 8, 9), dále pravidla hlášení nemoci, o chování se a kontrole nemocných budou uvedena v léčebném řádě, jež vydá ústřední sbor Léčebného fondu (§ 20, bod 6).«

Pojem »ustanovení o ošetřování v nemocnicích« je na každý způsob širší než »podrobnější ustanovení o tom, v jakém rozsahu a za jakých podmínek bude poskytována pomoc...«. Jestliže je tu ponecháno léčebnému řádu ustanovení doby, po kterou může pomoc na náklad Léčebného fondu býti poskytována (»v jakém rozsahu«), je to tím více ponecháno léčebnému řádu v případě prvého.

Z doslovu § 10 nelze tedy usouditi, že léčebný řád nesmí časově omeziti ošetřování v nemocnicích a jiných léčebných ústavech.

Úsudek takový však není opřen ani vnitřními důvody. Pojištěnec podle cit. zákona č. 221/1925 Sb. nemocí spojenou s nezpůsobilostí k práci neztrácí své pravidelné příjmy (plat nebo pensi) a mohou tedy nároky jeho na ústavní léčení spíše býti omezovány než nároky pojištěnce podle zákona č. 221/1924.

»Léčebný fond veřejných zaměstnanců« podle III. oddílu cit. zák. č. 221/1925, nadepsaného »Organisace pojištění«, jest právnickou osobou (§ 10), která má povahu jmění účelného, avšak jest spravována autonomně. Neboť ústřední sbor, vybavený zmíněnou mocí vydávati ustanovení materiálně-právní, skládá se ze 24 volených zástupců pojištěnců a ze jmenovaných 4 zástupců vlády (§ 15). Pojištěnci sami mají tudíž převážný vliv na ustanovení léčebného řádu.

Zákonodárce mohl proto právem předpokládati, že ústřední sbor udělené mu moci nepoužije v neprospěch pojištěnců a že omezení nároků pojištěnců ústředním sborem usnesená budou věcně odůvodněna zejm. ohledy na peněžní hospodářství Léčebného fondu.

Z řečeného plyne, že ustanovení § 8 zák. č. 221/1925 Sb. o nárocích pojištěnců na »ústavní zaopatření« dlužno vykládati ve spojení s § 10, že právní nárok na bezplatné léčení a ošetřování ve veřejných nemocnicích může pojištěncům přiznati jen léčebný řád.

Citovaný zákon neobsahuje výslovného ustanovení o nároku veřejných nemocnic proti Léčebnému fondu na náhradu nákladu za léčení a ošetřování poskytnuté pojištěncům. Jen z §§ 8

a 42 lze nepřímý takový nárok veřejných nemocnic odvozovati (§ 881 obč. zák.). Nelze proto zato míti, že by nárok tento příslušel veřejným nemocnicím v objemu širším, než jest nárok pojištěnců proti Léčebnému fondu, při čemž jest lhostejno, považují-li se nároky veřejných nemocnic za nároky »primérní« anebo odvozené. Jest sice pravda, že léčebný řád týká se v první řadě právního poměru mezi Léčebným fondem a pojištěnci. Avšak, jak uvedeno, léčebný řád na základě zákona upravuje ve směru materiálně-právním nároky pojištěnců na ústavní zaopatření. Proto, dovolává-li se veřejná nemocnice zákonného ustanovení § 8 o nárocích pojištěnců na bezplatné ústavní ošetřování, nelze, jak odvolatelka činí, ani co do poměru mezi nemocnicí a Léčebným fondem ustanovení tohoto použití bez spojení s ustanovením § 10.

Není zákonem předepsáno, aby léčebný řád, ústředním sborem Léčebného fondu vydaný, byl schválen ministerstvem sociální péče, které vykonává nad ústředním sborem státní dozor v mezích § 27. Která usnesení ústředního sboru potřebují schválení ministerstva sociální péče, vypočítává § 28. Usnesení o léčebném řádu tu uvedeno není.

Slušelo tudíž napadený rozsudek žalobu zamítající potvrditi z důvodu, že žalobní nárok vůbec nevznikl a nebylo zapotřebí obírat se otázkou, zdali žalobní nárok zanikl podle § 193 poj. zák. č. 221/1924 Sb., poněvadž žaloba nebyla prý podána včas.

Rozhodnutí vrchního pojišťovacího soudu v Praze z dne 30. VI. 1930, č. Cp Ia 839/29.

—k—

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Slovník veř. práva čsl. (red. Hácha - Hobza - Hoetzel - Weyr - Laštovka - Havelka) seš. XIV—XVIII., Polygrafia, Rud. M. Rohrer, Brno. V uvedených sešitech nalézáme opět hesla, která svou novostí a časovostí jsou velice zajímavými. Příkladmo uvádíme kázeňské a kárné právo vojenské (Lepšík), koaliční právo (Hácha), kodifikace mezinár. práva (Mastný), kolektivní smlouvy (Hexner), komory obch. a živ. (Živanský), kompetenční konflikty (Hoetzel, Hora), komposesorát (közbirtokoszág) (Horák), komunikační právo mezinár. (Lankaš), koncese (Hácha), kongrua a platy duchovních (Kudláček), konkordáty (Bouček), konkursy (Hora), konsulární právo (Vošta), korporace veřejno-